

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.B., zastoupeného: Mgr. Robert Kaše, advokát, U Svěpomoci 9, 301 00 Plzeň,
 proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení**
 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2014 č.j. DSH/8118/14

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru správního a dopravního č.j. OSD-POI/5440/2014 ze dne 6.3.2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 25.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že správní orgán po podání odvolání nesprávně doručoval výzvu k doplnění odvolání pomocí držitele poštovní licence, ač měl žalobce zřízenou datovou schránku. Žalobce tak nesouhlasil se závěrem žalovaného, že správní orgán dne 4.6.2014 zasílal žalobci usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání, které mělo být doručeno 16.6.2014 (fikcí) na adresu pobytu, a že výzva ze dne 9.7.2014 byla „opakovanou výzvou“.

Opožděným zjištěním existence datové schránky správní orgán řízení podle žalobce zbytečně zdržoval.

Výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena fikcí dne 19.7.2014, což je podle žalobce období, kdy většina pracujících absolvuje dovolenou, tedy doba nevhodná, kdy může orgán očekávat odůvodněné žádosti o prodloužení lhůty. Z důvodu dovolené v zahraničí také žalobce včas ve lhůtě k provedení úkonů dne 29.7.2014 (tedy v souladu s **§ 39 odst. 2 správního řádu**) požádal o prodloužení lhůty. O prodloužení požádal hned druhý den poté, co si výzvu fakticky vyzvedl. Žalobce jako důkaz uvedl adresu a telefonní číslo zaměstnavatele, kde bylo možné ověřit sdělení o existenci dovolené. Také navrhl svědka. Následně doložil dovolenou potvrzením zaměstnavatele po návratu ze zahraničí, když v pondělí 4.8.2014 bylo podáno spolu s doplněním podání podle § 37 správního řádu. Podle žalobce pokud nebyl správní orgán schopen v řízení doručit správně výzvu dříve, nemůže pak dávat žalobci za vinu, že objektivně požádal o prodloužení lhůty, když sám správní orgán svou nečinností možnost promlčení přestupku zavínil. Žalobce poukázal na protokoly ve spise, z nichž vyplývá, že žalobce s orgánem řádně spolupracoval a řízení nezdržoval.

Žalobce nesouhlasil ani s tím, že žalovaný o žádosti o prodloužení vůbec nerozhodl. Dokonce správní orgán prvního stupně ani tuto skutečnosti žalovanému neoznámil a žalovaný v domněnce, že žalobce odvolání nedoplnil, rozhodl o přestupku bez posouzení odvolání. O žádosti o prodloužení lhůty žalovaný nevěděl, spis mu byl postoupen 1.7.2014 bez žádosti, přestože nejpozději 30.6.2014 orgán musel o žádosti vědět. O žádosti rozhodl správní orgán až několik dní po vydání rozhodnutí o odvolání. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. **5 Afs 13/2012-24** odkazující dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 2Cdo 1308/2006, C 4428, podle něhož *„jestliže soud I. stupně nerozhodl o žádosti žalobce o prodloužení lhůty k doplnění žaloby a žalobu pro vady odmítl, může soud usnesení o odmítnutí žaloby potvrdit jen v případě, že sám shledal žádost o prodloužení lhůty neoprávněnou, nebo že dospěl k závěru, že jí soud I. stupně fakticky (oddálením vyvození zákonem předpokládaných důsledků o požadovanou lhůtu) vyhověl. Potvrdil-li odvolací soud usnesení o odmítnutí žaloby, aniž se žádostí o prodloužení lhůty z těchto hledisek zabýval, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.“* Žalobce tak měl za to, že řádně a včas doplnil své odvolání 18.8.2014, protože jeho žádost o prodloužení lhůty nebyla před tímto datem zamítnuta. Žalovaný však chybně toto podání označil za mimořádný opravný prostředek.

Dále žalobce z opatrnosti namítal nesprávné hmotněprávní posouzení věci, když poukázal na to, že nikdy mimo tento případ, nebyl řešen jako osoba pod vlivem návykových látek. Žalobce měl za to, že k jeho nařčení došlo spíše ze msty policistů, kteří jej osobně znají. Podle žalobce trest pro něj znamená ztrátu zaměstnání, neboť pracuje především jako řidič odtahové služby. Podle žalobce nebylo prokázáno jednoznačným způsobem, že přestupek se stal a že odmítnutí krevního testu předcházelo řádné poučení. Naopak žalobce měl za to, že prokázal, že na základě rozdílných výpovědí policistů o ději na benzinové pumpě nebyl řádně testován, ani vyzván, ani před řízením nepožil žádné návykové látky. Podle žalobce se svědkové lišili ve svých výpovědích zejména v tom, že podle svědka M. žalobce nejevil známky ovlivnění návykovou látkou, kdežto podle svědka Ž. mluva žalobce svědčila o tom, že je pod vlivem. Svědek Ž. také nevěděl, zda se prováděla dechová zkouška, podle svědka

M. ji však prováděli jako první. Oba svědkové byli podle svého tvrzení většinu doby vedle vozidla, přesto svědek Ž. nevěděl, zda se jeho kolegové žalobce k požití návykových látek přiznal, ale svědek M. uvedl, že se mu žalobce přiznal k požití pervitinu. Navíc i části odpovědí svědků, které jsou ve shodě, podle žalobce neodpovídají skutečnosti, což lze prokázat pokladním dokladem o prodeji kreditu, výsledkem zaměstnance čerpací stanice, kamerovým záznamem z čerpací stanice. Navrženými důkazy mělo být prokázáno, že zásah policistů probíhal jinak, než vypověděli, zejména že nedošlo ke kvalifikované výzvě s řádným poučením. K podpisu písemného oznámení o přestupku žalobce uvedl, že ve stresové situaci pod psychickým tlakem a v noci za nízkého osvětlení podepíše většina řidičů. Žalobce navrhl výsledk svědka M.S., který měl potvrdit, že viděl kontrolu žalobce u čerpací stanice a mohl popsat, jak probíhala, včetně toho, že úkon nebyl standardní. Žalobce znovu navrhl výsledk zakročujících policistů, kteří by měli být konfrontováni se svědectvím S. a zaměstnance benzinové čerpací stanice OMV.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání, k čemuž byla stanovena lhůta 10 dnů ode dne oznámení usnesení. Usnesení bylo doručeno žalobci 19.7.2014 do jeho datové schránky. Posledním dnem lhůty pro doplnění odvolání tedy bylo úterý 29.7.2014. V této lhůtě žalobce odvolání nedoplnil, proto bylo rozhodnuto žalovaným toliko o blanketním odvolání. Dne 29.7.2014 ve 23:09:35 hodin bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno elektronicky podání žalobce bez uznávaného podpisu, podle něhož je žalobce od 21.7.2014 na dvoutýdenní dovolené v Itálii a žádá o prodloužení lhůty k doplnění odvolání o 20, nebo aspoň o 15 dnů. Žalobce své podání potvrdil podáním z datové schránky 4.8.2014 a současně podal odvolání proti usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání. V tomto odvolání uvedl jako důvod skutečnost, že napadené usnesení si vyzvedl ze schránky 21.7.2014 bezprostředně před svým odjezdem na dovolenou, případ je složitý a bez právníka důvody odvolání ve věci nedokáže sepsat, ani k tomu na dálku nemůže dát plnou moc a předat důkazy. Podle žalovaného usnesení bylo doručeno žalobci fikcí dne 19.7.2014, přičemž skutečnost, že se žalobce 12 dní nepřihlásil do datové schránky, jde jen k jeho tíži. Žalobce reagoval až 29.7.2014 ve 23:09:35 hodin údajně z Itálie, tedy v poslední den lhůty, přičemž tato zpráva obsahovala toliko žádost o prodloužení lhůty. Žalobce dne 4.8.2014 podání doplnil datovou schránkou, přičemž své podání doplnil o odvolání proti předmětnému usnesení. Žalovaný se tak ztotožnil se správním orgánem I. stupně, který žádosti o prodloužení lhůty nevyhověl. Podle správního orgánu I. stupně při případném prodlužování lhůt je správní orgán vázán podmínkami ust. **§ 39 odst. 1 správního řádu**, tzn. že prodloužením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení. Správní orgán nemusí takovému požadavku vyhovět, když stanovenou lhůtu prodloužit může, ale nemusí, avšak účastník řízení na to nemá právní nárok. Při případném prodlužování je správní orgán vázán podmínkou, že prodloužením lhůty, kterou předtím stanovil, nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. V dané věci se blížil okamžik zániku odpovědnosti za přestupek. Správní orgán I. stupně jednání žalobce posoudil jako obstrukční ve snaze dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, a rovněž proto žádosti nevyhověl. Žalobce měl před odjezdem na dovolenou, kterou nijak nedoložil, 2 dny k doplnění odvolání. Přesto až poslední den lhůty zaslal žádost o prodloužení lhůty. Navíc ačkoli měl přístup k internetu, nezaslal žádost datovou schránkou, nýbrž elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu, přičemž žádost až poslední možný den opět potvrdil z datové schránky. Podle žalovaného bylo v zájmu žalobce, aby požádal o prodloužení lhůty s takovým předstihem

před jejím uplynutím, aby měl správní orgán I. stupně reálnou možnost o této žádosti rozhodnout. Skutečnost, že žalobce ponechal podání žádosti na poslední den lhůty, přičemž podání bez uznávaného elektronického podpisu doplnil opět až poslední den stanovené lhůty, podle žalovaného nasvědčuje obstrukčnímu jednání. Podle žalovaného jsou provedené svědecké výpovědi zakročujících policistů vnitřně konzistentní a v podstatných skutečnostech se shodují. K námitce, že si policisté nepamatovali podrobnosti silniční kontroly, žalovaný uvedl, že po třech měsících není neobvyklé, když si policisté nepamatují podrobnosti silniční kontroly, neboť se jedná o přirozený proces zapomínání. Výpovědi policistů považuje žalovaný za věrohodné a z jejich odlišností je zřejmé, že se nesnaží vzájemně svými výpověďmi podporovat z kolegiality či v zájmu snazšího prokázání přestupku. Výpovědi policistů nejsou v důležitých bodech v rozporu. Pokud si jeden svědek ohledně určité události nepamatuje detaily, nelze z toho dovodit rozpor s výpovědí druhého svědka, který si některé okolnosti pamatuje.

V **replíce** žalobce namítal, že žalovaný odpovědnost za délku řízení přenáší na žalobce. Domněnky žalovaného o úmyslu žalobce řízení zdržovat jsou nepodložené. Dvoudenní lhůta ve dnech pracovního klidu před odjezdem na dovolenou by podle žalobce nemohla být dostatečná k sepsání fundovaného odvolání, nebo k zajištění odborného právního zastoupení. Podle žalobce nemůže žalovaný znát, z jakého technického zařízení žalobce k internetu ze zahraniční přistupoval. Ke skutečnosti, že si výzvu k doplnění odvolání žalobce vyzvedl poslední den fikční lhůty dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, žalobce uvedl, že zákon dřívější vyzvednutí nepřikazuje a nespojuje s tím zmeškání lhůty. Na výzvu pak ve lhůtě žalobce reagoval, když tak činil v den, kdy vzhledem k dané situaci mohl, aniž by lhůty překročil. Žalobce měl za to, že ohrožení účelu řízení je spíše možné u řízení s více účastníky, kdy zdržováním by jeden mohl pozbýt práva či majetek, nikoli to, když se u přestupku jen pro délku řízení nezjistí, zda byl spáchán. Žalobce rovněž měl za to, že dvacetidenní prodloužení řízení na základě jeho žádosti není podstatné vzhledem k tomu, že správní orgán nesprávným doručováním řízení bezdůvodně prodloužil o dva měsíce. Žalobce měl za to, že by mohl činit obstrukce snadněji, např. podáním námítky podjatosti u správního orgánu I. stupně a námitkou podjatosti vůči žalovanému po výzvě k doplnění odvolání. Žalovaný podle žalobce nectil presumpci nevinu a upřednostnil včasné skončení řízení před řádným projednáním.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 5.9.2013, podle něhož žalobce v tento den ve 3:30 hodin řídil osobní automobil Mercedes RZ... z ulice Mlýnská do ulice Hlávková v Přesticích, zde byl zastaven na benzinové čerpací stanici OMW. Předložil na výzvu doklady potřebné k řízení a provozu vozidla. Dechová zkouška byla negativní. Následně byl vyzván k orientačnímu testu Drug Wipe 5S, který byl pozitivní na amfetamin a metamfetamin. Řidiči byl zadržen řidičský průkaz a byl vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, které po zákonném poučení odmítl. Řidiči byla zakázána další jízda. Žalobce všechny díly oznámení přestupku podepsal, nevyjádřil se. Dále je součástí potvrzení o zadržení řidičského průkazu z téhož dne, kde se uvádí existence pozitivního testu na návykové látky Drug Wipe 5S, i na které látky a dále že se žalobce odmítl podrobit na výzvu vyšetření spojenému s odběrem krve a moči. Podle úředního záznamu z 5.9.2013 sepsaného zakročujícími policisty hlídka zastavila Mercedes tmavé barvy jedoucí do ulice Hlávková, vozidlo odbočilo na benzinovou čerpací stanici OMV, kde zastavilo u stojanu. Hlídka vyzvala řidiče k předložení dokladů, následně

k podrobení se dechové zkoušce, která byla negativní. Poté byl řidič vyzván, aby se podrobil orientačnímu testu na návykové látky Drug Wipe 5S, čemuž se nejdříve bránil, a až po zákonném poučení s následky neuposlechnutí výzvy se tomuto podrobil. Orientační test byl pozitivní na zmíněné látky. K tomu měl řidič uvést, že požil dne 4.9.2013 v ranních hodinách pervitin. Řidič byl vyzván, aby se podrobil i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, čemuž se opět bránil, a snažil se prodlužovat čas do lékařského vyšetření. Následně byl opět vyzván a poučen, kdy i přes toto lékařské vyšetření odmítl. Byla mu zakázána další jízda a byl zadržen řidičský průkaz. Součástí úředního záznamu je i test Drug Wipe.

Svědék prap. P.M. dne 5.12.2013 uvedl, že v předmětný den vykonával službu s kolegou Ž. a byl řidičem. V noci kontrolovali žalobce na benzinové stanici OMV v Přesticích. Jednalo se o tmavý Mercedes jedoucí ulicí Hlávkova. Zastavili vozidlo na benzinové stanici. Vyzvali k předložení dokladů a k provedení dechové zkoušky, která byla negativní. Dále svědek vyzval žalobce k provedení orientačního testu na návykové látky. Tomuto se žalobce podrobil a test byl pozitivní na amfetamin, metamfetamin a extázi. Na základě toho svědek vyzval žalobce, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Žalobce se zeptal, zda si může zatelefonovat, a svědek mu řekl, že ano. Žalobce uváděl, že přemýšlí, jestli se podrobí nebo nepodrobí. Po telefonátu byl znovu svědkem dotázán, zda se podrobí a žalobce řekl, že ne. Tak bylo sepsáno oznámení o přestupku a potvrzení o zadržení řidičského průkazu, kdy byl žalobce i poučen o tom, že v případě, že odmítne, bude se s ním jednat, jakoby požil. Podle svědka žalobce se přiznal, že požil nějakou látku, asi pervitin, ale již dříve před jízdou, nikoli bezprostředně před jízdou. Jeho chování nevybočovalo ze slušného chování, svědek si nepamatoval, že by žalobce jevil známky nějakého ovlivnění návykovou látkou.

Z výpovědi svědka nrap. M.Ž. vyplývá, že někdy okolo 4. hodiny předmětný den ráno zastavili vozidlo tmavé barvy značky Mercedes, které zajíždělo k benzince OMV k pravému stojanu. Provedli kontrolu řidiče. Svědek od vidění řidiče vozidla znal příjmením. S řidičem jednal jeho kolega. Ten provedl kontrolu dokladů, vyzval k provedení dechové zkoušky a pak zkoušky na opiáty. Podle svědka byla pravděpodobně provedena i dechová zkouška. Po provedení zkoušky na opiáty jeho kolega konstatoval, že zkouška je pozitivní. Tento svědek se podíval také na test Drug Wipe a viděl, že je pozitivní, látky si nepamatoval. Pak kolega vyzval řidiče k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření, což řidič odmítl. Podle svědka mluva svědčila o tom, že je žalobce pod vlivem.

V písemném vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce uváděl, že svědkové vypovídali různě ve vztahu k otázce, zda žalobce jevil známky ovlivnění návykovou látkou, či ne, a k tomu, zda se prováděla dechová zkouška. Dále oba uváděli, že byli oba většinu doby poblíž vozidla, přitom svědek Ž. sdělil, že mu není známo, zda se jeho kolegovi žalobce přiznal k požití pervitinu. Oba svědci vypověděli, že žalobce telefonoval a že se po dobu kontroly od vozidla nevzdálil. Žalobce tvrdil, že neměl kredit, a za tím účelem se vzdálil do prodejny čerpací stanice, kde si zakoupil kredit ve výši 250,- Kč, a teprve pak telefonoval. Podle žalobce hodnověrnost svědeckých výpovědí je nízká, neboť se v některých odpovědích zásadně liší. Žalobce měl za to, že je na místě doplnit dokazování o pokladní doklad o prodeji kreditu, o výslech zaměstnance čerpací stanice a o kamerový záznam z čerpací stanice. Tím

by mělo být prokázáno, že zásah policistů probíhal jinak, než vypověděli, a zejména, že nedošlo ke kvalifikované výzvě s řádným poučením.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku s odůvodnění, že na zaslaný spis policií bylo nahlíženo jako na věrohodný, o němž nejsou pochybnosti. K odmítnutí žalobce podrobit se lékařskému vyšetření na výzvu policisty správní orgán I. stupně uvedl, že tuto skutečnost považuje za prokázanou oznámením přestupku, kde se uvádí, že žalobce byl vyzván k podrobení se k orientačnímu testu na návykové látky, kdy tento byl pozitivní na amfetamin. Následně že byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, což odmítl po zákonném poučení. Toto žalobce podepsal a nevyužil svého práva se vyjádřit. Tato skutečnost není v rozporu s provedenými svědeckými výpověďmi. K odlišným odpovědím svědků na otázku, zda žalobce jevil známky ovlivnění návykovou látkou, správní orgán uvedl, že podle svědecké výpovědi prap. M. s obviněným jednal především on. V bezprostředním kontaktu s obviněným byl tedy zejména tento svědek. Podle názoru správního orgánu z toho pramení, že oba policisté rozdílně vyhodnotili chování žalobce, nelze ani opomenout, že pozorovací schopnosti obou policistů mohou být odlišné a spíše záleží na jejich subjektivních pozorovacích schopnostech. K námitce, že svědek Ž. nevěděl o existenci dechové zkoušky, správní orgán opět poukázal na skutečnost, že s obviněným jednal především svědek M., který navíc uvedl, že svědek Ž. si možná sedl do služebního vozidla a vypisoval kontrolu osoby. Tedy každý z policistů vykonával jinou činnost a vnímal jiné skutečnosti. K otázce, zda se žalobce přiznal ke konzumaci pervitinu, správní orgán opět připomenul, že oznámení o přestupku sepisoval policista M. Každý z policistů tedy vykonával jinou činnost a vnímal jiné skutečnosti. Nelze ani opomenout, že žalobci není kladeno za vinu řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky. K tvrzení, že se žalobce po celou dobu kontroly nevzdálil od vozidla, správní orgán uvedl, že mu okolnost, že si obviněný šel zakoupit kredit do prodejny čerpací benzinové stanice, nepřijde tak zásadní, aby měla vliv na prokazování přestupku, z něhož byl obviněn. Podle správního orgánu provedenými svědeckými výpověďmi bylo nepochybně prokázáno, že s žalobcem jednal především policista M., který provedl zásadní úkony zejména dechovou zkoušku, zkoušku soupravou Drug Wipe 5S a sepsání oznámení a potvrzení o zadržení řidičského průkazu. Policista Ž. vykonával spíše administrativní úkony. Je tedy logické, že se policisté soustředili na jiné skutečnosti. Podle názoru správního orgánu nelze tedy a priori konstatovat, že pokud policista Ž. nepopsal, co bylo především hlavní činností policisty M., že by tím uvedl nepravdu. Nelze ani opomenout, že oba policisté byli poučeni o případném postihu v případě uvedení nepravdy. Správní orgán neshledal žádných skutečností, na základě nichž by mohl konstatovat, že policisté neuvedli pravdu. Naopak je názoru, že svědci uvedli skutečnosti, jak si je pamatovali, a ve vztahu k činnosti, kterou jednotlivě prováděli. Jednání žalobce bylo popsáno do oznámení o přestupku i do potvrzení o zadržení řidičského průkazu, kdy v obou případech měl žalobce možnost se k tomuto vyjádřit, což neučinil, a podepsal tyto písemnosti. Podle správního orgánu I. stupně k získání řidičského oprávnění je nutný výcvik a úspěšné vykonání zkoušky v autoškolě, jejíž součástí je i ověření znalosti zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle jehož § 79 odst. 1 písm. a) zastavovat vozidla je oprávněn policista. V ust. § 6 odst. 12 téhož zákona se uvádí, jaké doklady řidič předloží na výzvu policisty apod. Z toho je podle správního orgánu evidentní, že pokud se řidič pohybuje v provozu na pozemních komunikacích, musí počítat s tím, že může být zastaven ze strany policistů a vejít s nimi ve styk. Řidič by tedy měl toto chápat jako běžnou situaci, nikoli jako

situaci stresovou. Lze připomenout i vyjádření zmocněnce žalobce, že před jízdou žalobce neužil žádné návykové látky. Žalobce tedy neměl mít žádnou obavu či důvod pro stresovou situaci. Zmínku o psychickém nátlaku lze vyhodnotit jako neopodstatněnou. Místo psychického nátlaku umožnili policisté žalobci si zavolat a poradit se na telefonu. Z toho nelze podle správního orgánu usuzovat na to, že by měli policisté nějaký zájem žalobce poškodit na jeho právech, či že na něho dokonce vyvíjeli psychický nátlak. Navíc kontrola byla provedena na čerpací stanici, kde je předpoklad, že přijede další vozidlo, v prodejné stanice byla obsluha a jde o prostor monitorovaný kamerovým systémem. Nevěrohodně podle správního orgánu působí i skutečnost, že s žalobcem bylo sepsáno oznámení o přestupku, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, kde se žalobce nevyjádřil. O psychickém nátlaku se zmínil až před správním orgánem. Pokud se týká podmínek kontroly, správní orgán připomenul, že k tomu došlo na čerpací benzinové stanici, která je osvětlená. K tvrzení, že za těchto podmínek podepíše většina řidičů cokoli, správní orgán uvedl, že mu není známo a nelze toto v globálu hodnotit, a vyjadřuje se pouze k případu žalobce. Návrhu na doplnění dokazování správní orgán nevyhověl s tím, že toto nemá souvislost s projednávaným jednáním žalobce. I v případě, že by žalobce došel do prodejny benzinové čerpací stanice zakoupit kredit do mobilního telefonu a policisté toto neuvedli, tato skutečnost nemá vliv na znevěrohodnění výpovědí policistů ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce, ani na skutkový děj projednávaného přestupku. Navíc podklady a důkazy, které byly provedeny, nejsou mezi sebou v rozporu. Na sebe navzájem navazují a uzavírají spolu logickou vazbu.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce tzv. blanketní odvolání. Součástí správního spisu je pak výzva k odstranění vad odvolání datovaná 4.6.2014, která byla spolu s usnesením o stanovení lhůty k doplnění odvolání zasílána žalobci na adresu trvalého pobytu. Následně správní orgán zjistil, že žalobce má platnou datovou schránku. Dne 9.7.2014 vydal správní orgán I. stupně znovu výzvu k odstranění vad odvolání spolu s usnesením o stanovení lhůty k doplnění odvolání v délce 10 dnů od doručení žalobci. Tato výzva byla žalobci doručena do datové schránky fiktivně dne 19.7.2014. Dne 29.7.2014 žalobce podal e-mailem u správního orgánu I. stupně a dne 4.8.2014 i písemně žádost o prodloužení lhůty k doplnění odvolání o 20 dnů, nebo alespoň o 15 dnů. Žádost žalobce odůvodnil tím, že si rozhodnutí vyzvedl v pondělí ráno, než odjížděl na dovolenou. Od 21.7.2014 má dvoutýdenní dovolenou a je v zahraničí v Itálii. Připojení na internet je tu problematické. Má připraveny svědky a důkazy z pumpy včetně písemných prohlášení svědků, případ je ale složitý a bez právníka ho nedokáže sepsat. To, že má dovolenou, mu může dosvědčit známý V.P., který je tu s ním. K tomu žalobce předložil potvrzení Ing. A.Š. ze 4.8.2014, že jeho zaměstnanec – žalobce – měl od 21.7. do 1.8.2014 dovolenou. Dne 18.8.2014 žalobce podal doplněné odvolání.

Žalovaný **napadené rozhodnutí** o odvolání vydal 6.8.2014 odůvodněním, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se však žalovaný zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 3 a § 52 správního řádu, a na základě toho shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu). Na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, byl podle žalovaného vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný ztotožnil.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je podle žalovaného zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, jak hodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž vyhověl plně požadavku § 3 správního řádu.

Součástí správního spisu je dále sdělení prvostupňového orgánu ze dne 25.9.2014, že žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání správní orgán nevyhovuje, s tím, že na písemnost doručenou do datové schránky žalobce reagoval až 29.7.2014 ve 23:09 hod, tedy poslední den lhůty určené k doplnění odvolání, kdy může správní orgán usnesením lhůtu prodloužit. Žádost byla nadto doručena elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu. V ní se uvádělo, že je žalobce od 21.7. na dvoutýdenní dovolené v Itálii. Žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání nebylo vyhověno, neboť před odjezdem na dovolenou měl žalobce dva dny k tomu, aby odvolání řádně doplnil. Navíc žádost byla správnímu orgánu doručena v poslední den stanovené lhůty, čímž bylo de facto znemožněno správnímu orgánu o žádosti adekvátně rozhodnout. Byť to zákon výslovně neříká, účastník může požádat o prodloužení lhůty určené podle odst. 1 správním orgánem pouze dříve, než tato lhůta uplyne. Lhůtu, která již uplynula, nelze prodloužit. Šlo by jen o stanovení nové lhůty, ovšem opět jen při respektování rovnosti účastníků řízení. Současně by měl účastník ve svém vlastním zájmu požádat s takovým předstihem před uplynutím lhůty, aby měl správní orgán reálnou možnost o této žádosti rozhodnout, tedy nenechávat podání žádosti až na poslední den lhůty. Jinak i v tomto případě platí, že lhůtu, která uplynula, nelze prodloužit. Jakmile lhůta uplyne, může účastník řízení zvrátit důsledky uplynutí už jen tím, že bude postupovat podle **§ 41 správního řádu**, tedy že požádá o prominutí zmeškání úkonu. Skutečnost, že žádosti nebylo vyhověno, je odůvodněná i tím, že při případném prodloužení lhůty je správní orgán vázán podmínkami **§ 39 odst. 1 správního řádu**, tedy že *prodloužením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení*. Správní orgán nemusí takovému požadavku vyhovět, tedy stanovenou lhůtu prodloužit může, ale nemusí. Účastník řízení na to nemá právní nárok. Při případném prodloužení lhůt je správní orgán vázán podmínkami odst. 1, tzn. že prodloužením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení, ani porušena rovnost účastníků řízení. V daném případě se blížil okamžik zániku odpovědnosti za přestupek a správní orgán jednání žalobce považoval za obstrukční.

Žaloba není důvodná.

Podle **§ 39 odst. 1 správního řádu** *správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.* Podle **§ 39 odst. 2 správního řádu** *lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.*

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgán postupoval nesprávně, když nerozhodl o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění odvolání a namísto toho rozhodl o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V tomto směru se soud ztotožnil s argumentací obsaženou ve sdělení správního orgánu, které následovalo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V dané věci bylo

rozhodující, že žalobce požádal o prodloužení lhůty v podstatě na samém konci této lhůty (poslední den lhůty po 23:00 hod). Tímto postupem žalobce sám znemožnil, aby správní orgán mohl rozhodnout o prodloužení lhůty, neboť lhůta prakticky uplynula.

K tomu, aby bylo možné vůbec rozhodnout o prodloužení lhůty, musí být zažádáno tak, aby mohl správní orgán o žádosti rozhodnout ještě v průběhu původně stanovené lhůty. Tento závěr podle názoru soudu vyplývá ze dvou okolností. Jednak z toho, že podáním žádosti o prodloužení lhůty podle § 39 odst. 2 správního řádu se běh původně stanovené lhůty ex lege nestaví. A také má soud za to, že samotný pojem "prodloužit" lze logicky vztáhnout jen k existující lhůtě, tzn. ke lhůtě, která je prodloužení schopná, tzn. dosud neuplynula.

Prodloužení lhůty podle § 39 odst. 2 správního řádu tedy je možné se účinně domáhat jen do okamžiku, kdy je reálně možné o žádosti o prodloužení lhůty rozhodnout ještě před uplynutím původně stanovené lhůty, neboť podáním žádosti o prodloužení se běh stanovené lhůty ex lege *nestaví*. V dané situaci, kdy původně stanovená lhůta téměř uplynula (posledního dne po 23. hod) a žalobce tvrdil, že neměl reálnou možnost doplnit odvolání dříve, bylo na místě žádat o prominutí zmeškání lhůty a současně s tím zmeškaný úkon podat. Ze zákona nevyplývá nárok odvolatele na prodloužení ani na stanovení druhé lhůty k doplnění odvolání, proto byl žalovaný po uplynutí lhůty uvedené v usnesení ze dne 9.7.2014 oprávněn rozhodnout o odvolání.

Podle názoru na danou situaci nedopadá žalobcem uváděný rozsudek NSS čj. **5 Afs 13/2012-24** ze dne 19.4.2012, kde byla žádost o prodloužení lhůty podána celý týden před skončením lhůty, takže reálně bylo možné o této žádosti včas rozhodnout. V daném případě tato podmínka nebyla splněna.

Soud dospěl k závěru, že ve správním řízení měl žalobce dostatek příležitostí k uplatnění svých práv a tato jeho práva nebyla nezákonným postupem správního orgánu zkrácena. Povinností správního orgánu v případě tzv. blanketního odvolání je vyzvat odvolatele k doplnění odvolání. Této povinnosti správní orgány dostaly. Žalobci je sice nutno přisvědčit v tom, že nebyl k doplnění odvolání vyzván "opakovaně", jak se nesprávně uvádí v napadeném rozhodnutí, nýbrž jen jednou. Je zřejmé, že nelze akceptovat první výzvu ze dne 4.6.2014, která byla zaslána na trvalé bydliště žalobce, když tato nebyla platně doručena. Nicméně druhá výzva z 9.7.2014 byla žalobci řádně doručena dne 19.7.2014. Tehdy začala běžet usnesením stanovená lhůta 10 dnů k doplnění odvolání, která skončila 29.7.2014. Žalobce ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil (učinil tak až 18.8.2014), proto byl žalovaný po uplynutí stanovené lhůty oprávněn rozhodnout o odvolání.

Soud také přisvědčil žalovanému v názoru, že z cit. ust. **§ 39 odst. 1 věty druhé správního řádu** jednoznačně vyplývá, že pokud správní orgán je povinen stanovovat lhůty tak, aby nebyl ohrožen účel řízení, znamená to v řízení o přestupku povinnost správního orgánu lhůty určit tak, aby nebyl přestupek promlčen dle § 20 zákona o přestupcích, samozřejmě při současném dodržování ostatních základních zásad správního řízení.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že by rozdílnost výpovědí obou zasahujících policistů byla tak zásadní, že by byla s to snížit jejich hodnověrnost. V podstatných

okolnostech vypovídali oba policisté o přestupku shodně. Je zřejmé, že podrobněji vypovídal svědek M. než svědek Ž., což správní orgán prvního stupně správně a logicky zdůvodnil tím, že právě svědek M. projednával přestupek se žalobcem. Policista Ž. si nezapamatoval tolik detailů z této kontroly, protože neprováděl vlastní kontrolu, ale související činnosti. Skutečnost, že si svědkové nevybavili okolnost, zda si byl žalobce koupit kredit na čerpací stanici, sama rovněž není okolností rozhodnou pro závěr, zda žalobce spáchal přestupek. Otázka, zda žalobce si šel zakoupit do obchodu kredit a na tuto dobu se vzdálil od policistů, není skutečností, která by sama o sobě mohla vyvolat pochybnosti o tom, zda byla učiněna výzva k podrobení se lékařskému vyšetření. Policisté výslovně nevyloučili, že si žalobce došel pro kredit, naopak oba potvrdili, že předtím, než odmítl provedení lékařského vyšetření, žalobce telefonoval. Doplnění dokazování v tom směru, zda šel žalobce pro kredit nebo ne, považuje soud za nadbytečné. Proto soud stejně jako správní orgány dospěl k závěru o nadbytečnosti provádění důkazů výsledkem zaměstnance čerpací stanice, záznamem kamerového systému, pokladním kuponem.

Současně soud má za to, že provedené dokazování bylo provedeno dostačujícím způsobem ve smyslu **§ 3 správního řádu**, tzn. že lze učinit závěr o skutkovém stavu bez důvodných pochybností o tom, že žalobce by vyzván zákonem stanoveným způsobem, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu a že toto odmítl. Svědčí o tom nejenom výpověď obou policistů, nýbrž i další důkazy, jimiž jsou oznámení přestupku a potvrzení o zadržení řidičského průkazu. Oba tyto dokumenty žalobce podepsal a nevyjádřil se k nim. Obecné tvrzení o strachu z prováděné kontroly soud neuznal jako okolnost snižující věrohodnost těchto dokumentů. Hlavní výpověď policisty M. je tedy podpořena písemnými doklady, a to oznámením o přestupku a potvrzením o zadržení řidičského průkazu. Z obou těchto písemných podkladů vyplývá, že výzva učiněna byla poté, co se žalobce podrobil orientační zkoušce na návykové látky a výsledek byl pozitivní, což opět vyplývá ze spisu. Jelikož soud dospěl ke stejnému závěru jako správní orgány, tedy že v daném případě bylo dokazování provedeno v dostatečném rozsahu a umožnilo bez důvodných pochybností učinit závěr o spáchání přestupku žalobcem, soud neprovedl ani nově v žalobě navržený důkaz výsledkem svědka M.S. Žalobce navíc tímto novým důkazním návrhem závěr správních orgánů o skutkovém stavu nijak konkrétně nezpochybnil, když pouze tvrdil, že jím navržený svědek může potvrdit, že kontrola byla "nestandardní".

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. ledna 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková